

svakom putopiscu
poklanjamo naočale

arnette
www.arnette.com

Suton nad Sibirom

Vožnja ravnicom za mene je oduvijek nešto najdosadnije. Ali ovih se dana moje mišljenje donekle promijenilo. Zapravo i nije, ali sibirske nepregledne ravnice nešto su sasvim drugo, drugačije. Te pejzaže treba doživjeti. Ta ljepota, sklad i mirnoća prirode pravi su izvor najljepših riječi za najbolje pjesnike. I ne može ih dočarati nikakav objektiv fotografskog aparata. Zeleno žuta ogromna polja s otocima visokih stabala, bijele brezove šume, pastiri koji na konjima čuvaju stada, močvarna jezercica, razbacana sela i lagani povjetarac koji ispod kacige donosi mirise polja, samo su pojedinačni dijelovi tih čarobnih krajolika

PIŠE I SNIMA: **NIKOLA MRAKOVČIĆ**

Ali Sibir nije samo ova ogromna ravnica, on je nešto mnogo šire. Njegove su ceste još i danas pravi izazov za mnoge. Kada bi Sibir bio neovisna država, po veličini bi bio četvrta zemlja na svijetu. Preko deset milijuna kvadratnih kilometara, tajgi, tundri, stepa, gorja i visokih planina na jugu. Naseljenost je manja od 3 stanovnika po kilometru kvadratnom, a najveći dio populacije

živi u južnome dijelu, pretežno na područjima uz transsibirsku željezničku prugu. Klimatske razlike u Sibiru znaju biti drastične. Ovdje je klima izrazito kontinentalna. Ljeti temperature mogu doseći i 40 stupnjeva Celzijevih, što smo i sami imali prilike osjetiti, a zimi i više od toliko ispod nule.

Sibir je bio veliki izazov za mene i za moj 15 godina stari motocikl. Posebno sam se radovao najtežoj dionici, oko 2000 km izazovnih makadamskih cesta od Čite

do Kabarovska, gradova u istočnom Sibiru. Rahlo ili oštro kamenje, prašina ili blato ako padne kiša, samo su neke od karakteristika podloge tih dionica.

Oko sedam uvečer ušli smo u Omsk. Sergejev telefonski broj dobili smo od Irine, članice Černih Noževa, još tamo u Ekaterinburgu. Nakon kraćeg obilaska grada, koji me i nije previše impresionirao, a nakon što se skupilo još motorista, svi smo zajedno otišli na piće. Sergej nam predlaže da probamo Akrošku. Povrće, kuhano jaje, osušeni kruh i tko zna što još isjeckano je na komadiće i sve zajedno izmiješano u povećoj čaši s mineralnom vodom. Nekoliko dana kasnije probati ću ponovno Akrošku, ali ovaj puta u kvasu i ta verzija mi je puno više prijala. Kvas je rusko narodno fermentirano piće od raženog brašna i slada, kojeg smo često znali piti.

Već je bila noć kada smo odlazili iz grada. Točno ispred nas, u daljini, veliko nevrijeme. Nebo je bilo potpuno crno, a munje su dosezale zemlju. Na svu sreću oluja je prošla negdje pored nas. U ponoć smo stigli do TIR kompleksa. Kako u motelu više nije bilo slobodnih soba, platili smo samo parking. Noćni

vjernim putopiscima
METZELER
poklanja par guma

Treba sve dobro pritegnuti...

Omsk - pred zgradom kazališta

I Omski bajkeri lijepo su nas dočekali

Omsk - kino teatar

Omsk

Sibirski jahači i njihova stada

čuvár predložio nam je da podignemo šatore, što smo nakon večere i učinili. Još jedan pozitivni primjer ruske gostoljubivosti na koju smo gotovo redovito nailazili uzduž našega puta.

Kako je satove trebalo pomaknuti još za jedan sat unaprijed, već je bilo 3 ujutro kada sam legao. Noć je bila poprilično vruća. Ubrzo sam zaspao, ali u 6 sam već bio budan i najradije bih bio odmah krenuo dalje. Čudan je to osjećaj, znaš da si umoran, ali nakon samo 3 sata sna probudiš se zadovoljan kao da si spavao cijelu noć. Zov daljine jači je od sna.

Oko 10, kada smo krenuli, sunce je već poprilično jako. Da nije bilo vjetera, temperature bi bile gotovo neizdržive. Susret s moto putnikom, Rusom, dodatno mi je uljepšao dan, kao i susret s uzbekistanskim vozačima kamiona u vrijeme pauze za ručak. I jedni i drugi dijelimo istu cestu. Našla se tu i gomilica ljudi iz bivših sovjetskih republika kojima su naši motori bili veoma interesantni. Najprije su se gotovo svi izmijenili na sjedištu motocikla, isprobavali kacicu, stiskali prekidače... gotovo poput male djece.

Novosibirsk

Cesta se dvadesetak kilometara pred Novosibirskim počela lagano uspinjati. Krajolici koji su prethodili gradu postajali su neinteresantniji. Takav je bio i ulazak u grad. Dočekala nas je mala rdava ploča s nazivom grada, a kuće nije bilo nigdje na vidiku. Pa ni prvi dojmovi, nakon par manjih krugova, nisu bili

baš pozitivni. Prvo što mi je upalo u oči su široke avenije koje u nekoliko pravaca sijeku grad. Mogu se usporediti s onim moskovskima.

Uspjeli smo uz pomoć Marka i Asje, na koje smo slučajno naišli, pronaći Gasa, s kojim sam u kontaktu već nekoliko mjeseci. Njegovo društvo motorista bilo je posebno. Sporazumijevanje je išlo poprilično lako. Bili su veoma znatizeljni. "Vladivostok"? sa smiješkom i čuđenjem primili su moju informaciju

o našim planovima. "Tam daroge ni" (Tamo nema ceste) odgovarali su, odmahujući glavom. Takav odgovor baš i nisam očekivao. Shvatio sam tih dana da je i za veliki broj Rusa ta cesta još uvijek poprilični tabu. Igrom slučajnosti ipak smo se smjestili kod Marka i Asje. Taj susret promijenit će cijeli tok moje planirane priče.

Marko i Asja bili su posebno ljubazni. I on je, mada moja generacija, motore počeo voziti tek nedavno. Putovanje motorom trebalo bi za njega biti novo iskustvo. Predložio je da svi zajedno odemo prema mongolskoj granici u Altai planine. Nisam oklijevao. Previše sam čuo lijepih stvari o tom dijelu Sibira da bi odbio prijedlog. Mark je trebao jedan dan kako bi sve pripremio za odlazak, a i mi smo trebali produžiti dozvole za privremeni uvoz naših motocikala. I za to smo, zahvaljujući ruskoj birokraciji, izgubili skoro cijelo prijedpodne.

Gotovo da nismo mogli poželjati bolje vodiče za obilazak grada nego što su to profesor povijesti, mada trenutno građevinski poduzetnik, i profesorica na novosibirskom univerzitetu. Novosibirsk je grad koji mi se na prvi pogled nije svidio, ali kojeg ću imati prilike upoznati gotovo detaljno. Sa milijun i pol stanovnika Novosibirsk je po veličini treći grad u Rusiji, a najveći u Sibiru. Sagrađen je krajem 18. stoljeća uz rijeku Ob, kao buduće željezničko čvorište. Njegovo prvotno ime bilo je Novonikolajevsk. Kada je "narod" odlučio promijeniti ime, gotovo

Stolovaja - skromno, jeftino al' dobro

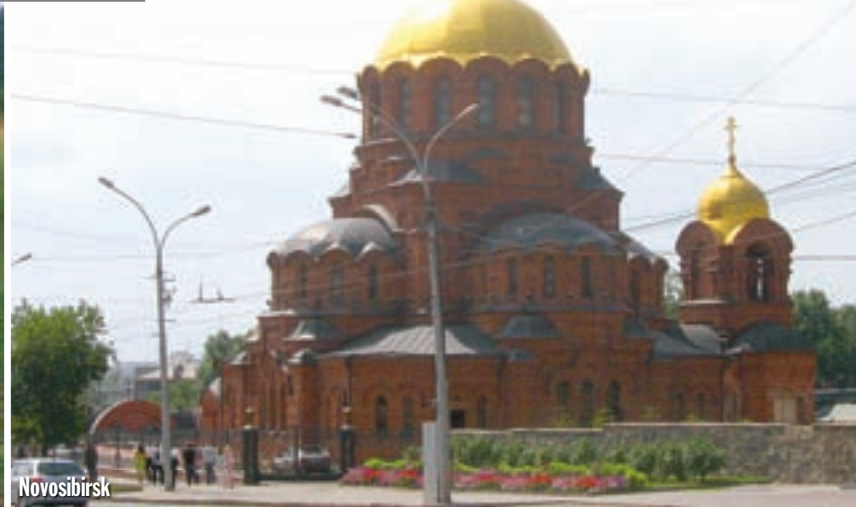
Tipično rusko selo

Kilometrma bez krivina

Novosibirsk - bar tabla tako kaže

Novosibirsk

sva imena velikih ruskih revolucionara već su bila iskorištena. Važnost grada ubrzano je rasla sa završetkom željeznice. Danas je važan i kao industrijski i kao kulturno-znanstveni centar. Rusi svoja ogromna jezera nazivaju morem. Novosibirsk u svojoj

neposrednoj blizini ima Obsko more, jezero dugačko nekih 200 km i širine desetak kilometara. Dan je bio sunčan i veoma vruć. Taman što smo stigli na obalu Obskoga mora, nad horizontom su se počeli gomilati veliki crni oblaci. Ubrzo je počela i kiša, a potom i nevjrijeme. No, mi smo već pili čaj u jednoj od kabina napuštenog i oronulog broda, kamo nas je pozvao jedan od njegovih prijatelja. Uz rivu je bilo vezano nekoliko željeznih brodova u poluraspadnom stanju. Poput groblja brodova. Umjesto da ih odnesu u rezalište trunuli su privezani i nasukani u najudaljenijem dijelu luke. U zaista skromnim uvjetima ovdje živi možda i stotinjak ljudi poput pravih morskih vukova. Ovakve slike gledao sam u dokumentarnim TV emisijama. Posebno je bila trošna kabina Markovog prijatelja. Njegovoj prijateljici baš i nije bilo drago što nas je doveo, ili sam ja bar tako shvatio. Mnogi od njih tu žive cijele

godine, ali ne i Eugenij - on ima stan u gradu, a ovdje je samo ljeti. Tako već može... sam sam sebi odgovorio na postojeće sumnje. Siguran sam da bi ta njegova kabina, čiji je jedan zid bio sklepan od dasaka, bila sasvim nedostojna za život zimi kada se temperature ovdje spuštaju daleko ispod nule.

Dane smo završavali pijuckajući pivo, uz nezaobilaznu votku i ruske šansone, koje nam je Mark izvodio na gitari. Temperatura se noćas počela spuštati i kada smo se sutradan probudili vani je bilo jedva 14 stupnjeva. Bila je više nego upola niža. Takav drastični pad značio je ujedno i kraj pravoga ljeta, barem onakvog kakvo mi znamo. No, uz takve temperature vožnja motorom postaje pravo uživanje.

Zlatno Altajsko gorje

Već je bilo 10 sati uvečer kada smo izašli iz grada. Promet je bio poprilično gust na cesti za Barnaul,

Susret s još jednim moto putnikom

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

Novosibirsk - ostaci 1. gradskog mosta

Novosibirsk

Lenjin... u svakom gradu

kamo bismo večeras trebali stići. Poučen iskustvom znao sam da to neće ići lako. Kako je noć odmicala, temperatura se lagano spuštala, a počela je i sipiti kišica. Još uvijek je bilo ugodno za vožnju, ali Marku i Asji, koji nisu imali adekvatna odijela, hladnoća je počela stvarati problema, a i pospanost. Vožnja je postajala sve sporija. Nije bilo druge, trebalo je potražiti smještaj... Kada smo legli, bilo je već 4 sata ujutro.

Nismo ustali rano kako smo planirali. Pokušao sam objasniti Marku kako ćemo ovakvim načinom vožnje do kasno u noć zapravo izgubiti još više vremena. Nije to shvatio kao kritiku, već se u potpunosti složio sa mnom. Kaže da je sinoć predlagao Žarku da odsjednemo u njihovoj ljetnoj kući, takozvanoj dači, na periferiji grada, ali je ovaj to odbio kao nepotrebno. Stoga danas i krećemo dalje tek oko jedan poslije podne.

Tek što smo napustili Bijsk, oronuli gradić u sovjetskom stilu, pejzaži su se počeli dramatično mijenjati. Nakon nekoliko tisuća kilometara nepreglednih ravnica napokon brda. Kako smo ulazili

dblje među ta zelena valovita brda koja su u daljini postaja sve viša, ushićenje je bilo svakom kilometrom sve veće. Priroda je još jednom naumila pokazati svoja najljepša lica. O Altajskom gorju čitao sam i čuo toliko lijepih riječi, a sada je došlo vrijeme da se i sam u to uvjerim.

Altajsko gorje proteže se na 4 države: Rusiju, Kazahstan, Kinu i Mongoliju. Najviši dijelovi nalaze se na području Rusije. Ime gorja dolazi od mongol-

S putnicima se treba slikati

ske riječi Altan, što znači zlatno. Na UNESCO-vom popisu svjetske baštine nalazi se upravo pod tim imenom: Zlatne Altajske planine. One su jedno od rijetkih područja na ovom našem planetu gdje nam priroda prezentira svu svoju vrhunsku umješnost i maštovitost. Nevjerojatna je ta raznolikost i slikovitost svih tih iskonskih gorskih pejzaža nedirnutih od industrije bilo kakve vrste. Samo čovjek i priroda.

Srijeda je. Novosibirska vremenska zona, 5 sati više nego kod kuće. Predivan sunčani dan. Tridesetak kilometara južno od Gorno Altajskog načas se postavljamo u kampu Manžerok, smještenog uz rijeku Katun u idiličnoj borovoj šumi. Aleksej, Markov stari prijatelj, vlasnik ovoga turističkog kompleksa, časti nas ručkom. Usput nam priča o značenju i popularnosti mjesta na kojem se trenutno nalazimo. Ovo je mjesto opjevano u mnogim ruskim šansonama, mnoge su generacije ovdje bile na kampiranju, a kampiranja su u vrijeme Sovjetskog Saveza bila veoma popularna. Tada još nije bilo stranaca, ali otkako je Sovjetski Savez otišao u ropotarnicu povijesti situacija se polako mijenja. Altajsko gorje prava je meka

„SUPERBIKE“
shop & servis, Varaždin

Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898
e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr
Radno vrijeme: 8-16 h, subotom 8-12

PRODAJA I SERVIS MOTOCIKALA I SKUTERA

TRADICIONALNI BOŽIČNI POPUST -10 %:

TRIUMPH

Kawasaki

aprilia

MOTO SUZUKI

PIAGGIO

Vespa

ALFA ROMEO

TRIUMPH

Primamo uplate
za 2008.

MOGUĆNOST NABAVE SVIH OSTALIH MOTOCIKALA

MOGUĆNOST PLAĆANJA: DINERS, AMERICAN EXPRESS, VISA, EUROCARD, MAESTRO, ČEKOVI. KREDIT DO 60.000 KN NA EUROCARD I AMERICAN EXPRESS. KREDITI BEZ JAMACA DO 7 GOD.

SWARSKI

Louis

VIASA

RK

PIRELLI

UVEX

Silkolene

SHOEI

BRIDGESTONE

SPOOL

MOTUL

GM

INS **HJC** **SIDI** **MTECH**

Katun - Sibirska ljepotica

za pustolovni turizam... Nismo mnogo otezali s ručkom. Priče o ljepotama ovoga kraja bile su mnogo intrigantnije od umora.

Kako smo odmicali na jug, krajolici postaju brdovitiji. Čuiski Trakt, zavojita cesta koja kroz Altaje vodi prema Mongoliji preko mnogobrojnih prijevoja, kroz netaknutu divlju prirodu, preko mostova koji su se visoko nadvili nad brzim rijekama, polako nas je ovdje u srcu jugozapadnog Sibira uvodila u carstvo prirode. Rusi i Altajci na ovim područjima žive zajedno kao većinski narodi. Za prirodu i od prirode. Poljodjelstvo i stočarstvo. Nova velika šansa za ove ljude je turizam. On je, istina, još u povojima, ali s velikim potencijalima za brzi napredak.

Dugačak strmi uspon. Odjednom motor više nije imao dovoljno snage, odvio sam ručicu gasa do kraja, ali ništa se nije događalo, nije ubrzavao, nije se gušio, nije trzao, kao da motor radi s pola snage. Prebacio sam u prvi stupanj prijenosa i tako se dovukao do vrha prijevoja. A onda je sve opet postalo normalno. Na istom prijevoju isto se dogodilo u povratku. Dva puta na istome mjestu i nikad više. Omanji omladinski sportski kamp u starom sovjetskom stilu naše je noćasnje utočište. Bili smo zadovoljni, ne tražimo luksuz, trebamo samo krevet i menzu.

Po tradiciji, kada Rusi vozilom napuštaju jedno, a ulaze u drugo administrativno područje obavezno

trube, raduju se. Njima je to kao da prelaze granice. Učinili smo to i mi kada smo napuštali Novosibirsku oblast i ušli u Altajski kraj. Večeras smo još i nazdravili čašicom-dvije votke, a onda otišli na zasluženi odmor.

U carstvu prirode

Kada smo odlazili, još je bilo poprilično hladno. Mladi sportaši odrađuju jutarnji trening. Mašu nam dok izlazimo van na cestu. Otpozdravljamo im. Cesta se odjednom počela zavlačiti među visoka brda. Zelena brda ustupala su na svojim vrhovima mjesta golim stijenama. Pratimo tok rijeke koja si je na nekim mjestima urezala duboke kanjone. Prolazimo kroz sve rjeđa naselja. U jednom od njih grupica ljudi čeka autobus, mašu nam, šalju nam poljupce. Uz cestu, ali i na cesti, ima sve više koza i govoda. Benzinske stanice sve su rjeđe. Tu i tamo prođe po koji automobil ili stari ruski motocikl, ali kamiona nema. Zastajemo na prijevojima, udišemo čisti planinski zrak dok pogledi lutaju slikovitim zelenim dolinama. Bajkoviti pejzaži izmjenjuju se jedan za drugim.

Kod naselja Aktaš, u prijevodu: Bijeli kamen, napuštamo glavnu cestu i skrećemo, lijevo, među same planine. Nakon desetak kilometara silazimo s asfaltne puta i nastavljamo čvrstim utabanim maka-

Novosibirsk

Rusi ništa ne prepuštaju zaboravu

damom. Podloga je bolja i lakša za vožnju od mnogih asfaltnih dionica na dosadašnjem putu. Iza svakog motocikla dizao se oblak prašine, a kada smo stigli na vrh odijelo mi je već poprimilo žučkastu boju makadama. Izašavši iz područja šuma našli smo se na platou na visini od oko 2000 metara. Tek ovdje postaje jasnija priča o Altajskih 6000 jezera i 10000 rijeka, rječica i potoka. Na horizontu vidimo visoke planine čiji su vrhovi još pokriveni snježnom kapuljačom. Sretan sam što i ja imam privilegij biti na jednom ovako impresivnom mjestu.

Smještaj smo pronašli u skromnom kampu ponad jezera Uzun Kol, ili prevedeno s altajskog jezika na naš: Dugo jezero, sa par drvenih bungalova ispod samog prijevoja s kojeg je pucao izniman pogled kilometrima uokolo. Teško je riječima opisati ono što oči vide. A još je teže opisati sve te osjećaje i radosti trenutka.

Vlasnici kampa su porodica Altajaca. Sve je ovdje nekako skromno, ali služi svrsi. Struja iz dizel generatora, samo par sati, a nakon 12 uvečer se gasi. Ruska kuhinja bogata je jelima od ribe, pa je tako i ovdje, u području Altajskih planina. Večera je bila i više nego ukusna.

Rusi obožavaju planine. Društvo iz Novosibirska već desetak godina dolaze u planine. One im pružaju istinski mir. A kada je dobro društvo, malo se

više i popije. Druženje se nastavilo pod vedrim nebom. Već dugo nisam vidio takvo zvjezdano nebo. Bez i jednog oblaka, kristalno čisto, bez ikakvog svjetlosnog onečišćenja, imao sam osjećaj kao da su svi ti milijuni zvijezda na dohvat ruke.

Ujutro me probudila hladnoća. Pogledao sam kroz poluzaleđeni prozor. Dan je bio vedar. Skočio sam s kreveta i na brzinu se obukao. Još uvijek mi je bilo hladno.

Krajolici što se ne zaboravljaju

Pred Altajskom republikom

Tko ga nebi volio imat

Unutra je oko 5 stupnjeva. Izašao sam van. Vrhovi okolnih planina jutros su bili prekriveni novim snijegom. Ništa neuobičajeno za ove krajeve, pričaju mi, dok sam se pokušavao ugrijati uz jutarnji čaj. Kako se sunce izdizalo nad horizontom nestajalo je one jutarnje hladnoće. Biti će to još jedan ugodan dan za vožnju. Carstvo prirode i danas će voditi glavnu riječ. Krenuli smo natrag. Altaji se cijelim putem nisu prestajali praviti važni.

Kada je država, prije mnogo godina, odlučila proširiti i asfaltom prekriti ovu cestu, zbog konfiguracije terena to nije bilo svugdje moguće, ili se nije isplatilo, pa su probijene nove trase. Dijelovi staroga makadamskog puta i dalje su u funkciji, a koristi ih lokalno stanovništvo. Znajući koliko nas raduju vožnje makadama Mark je, na jednom takvom skretanju, predložio da nastavimo makadamom, a on će asfaltom, jer njegov motor nije za takve vožnje. Uzana cesta je najprije vijugala dolinom, a potom se pretvorila u strmi šumski put. Na vrhu prijevoja iznenađenje. Svatovi? Sišli smo s motora i pridružili im se. Dok smo pili šampanjac pričali su nam kako je u tradiciji ovdašnjih sela da se dio vremena provede i na ovom prijevoju. Neka im u životu bude lijepo kao što je lijep i pogled odavde. Iz bunkera automobila vadilo se piće i jelo. Naše se druženje s njima već pomalo otešlo. Baš sam počeo razmišljati kako nas prijatelji već sigurno nestrpljivo čekaju kada sam začuo zvuk motora... Vidio sam olakšanje na Markovom licu. Već se bio zabrinuo gdje smo, pa je odlučio potražiti nas.

Biker festival

U kamp smo stigli predvečer. Lutamo u potrazi za dobrim društvom. Najbrojnije grupice okupljaju se oko ljudi s gitarom, uz logorsku vatru. Rusi su komunikativni ljudi i svakoga će rado primiti u svoje društvo. Uz ruske šansone, koje su najpopularnije, druženja će trajati duugo u noć.

Jutro je osvanulo obasjano suncem. Danas će se formirati kolona koja će voziti do gradića Gorno

Altajsk, gdje će se održavati natjecateljski dio manifestacije. U koloni od nekoliko stotina motora nisam primijetio više nijednu stranu registarsku tablicu. Službeni dio natjecanja trajao je do popodnevni sati, a meni najzanimljiviji dio bilo je natjecanje u vožnji uz brdo.

Još jedna večer uz rijeku. Htio sam nakratko biti sam, s prirodom. Šum vode. S druge obale strmo se uzdižu pošumljena brda. Ispred mene veliki plato, svjetla pozornice, a iznad nebo u sumraku i veliki žuti mjesec. Borova šuma, žagor iz kampa, a onda nebo prepuno zvijezda. Sprema se urnebes, i tako sve do jutra. Koncert je započela grupa Koridor. Kampom su odjekivali zvuci rock muzike i ruskih balada. Oduševljena publika. "Hvala dragome bogu što nam je podario ovakvu ljepotu" ovim je riječima započeo nastup slijedeće rock skupine. Treba li išta dodati?

Nedjelja prijepodne. Šatora je sve manje, a u poluprazan kamp ušle su već i krave. Ruju po smeću. Markovi prijatelji koji su došli kombijem imaju još par dana slobodno, pa smo se dogovorili da svi zajedno otputujemo prema Krasnojarsku, u čijoj bismo okolici obilazili u Rusiji dobro znano Sajani gorje. Pričaju da je priroda tamo čudesna, da nećemo zažaliti. Tri motora i kombi, ukupno 9 ljudi. Društvo u kombiju, a među njima je i Markov sin iz prvoga bra-

ka, noćas će još ostati u kampu, a mi motoristi selimo u Gorno Altaiski, gdje ćemo biti gosti Markovog prijatelja Nikolaja.

Nikolajeva nas je porodica dočekala fenomenalno. Posebno se potrudila njegova žena, koja je pripremila brdo odlične i ukusne hrane. Nikolaj je bio zadužen za piće. Nazdravljali smo svemu i svačemu. Nakon par votki viška razgovor postaje puno jednostavniji. Razgovaramo o svemu. Počeli smo o slučajnom susretu koji se, eto, pretvorio u nešto sada već puno dublje. Nastavili smo o putovanjima, životu, našoj djeci, roditeljima. Kako bi koga spomenuli tako bi, u njihovo zdravlje, ispili čašicu votke. Kada se nazdravlja, nema zabušavanja, mora ići "na eks". Ovakve su mi večeri najbolje, jer sve je tako spontano, jednostavno. Na mojim putovanjima istokom već sam i prije imao sličnih večeri, a one ostaju u trajno dobrom sjećanju. Jednostavnost i spontanost odlike su ovakvih susreta. Mark je večeras bio posebno raspoložen, i na kraju se jedva uspeo stepenicama do kreveta.

Jutro je, sipi lagana kišica, ali treba krenuti. Samo što smo izašli iz grada na 'Africi' se ponovno probušila guma, ovoga puta rasprsla se oko ventila. Nikolaj je za dvadesetak minuta već bio kod nas s kombijem. U vulkanizerskoj radnji imali su i novu zračnicu,

U zabačenim krajevima i 92ica je dobra

Altajski krajolici

Altajski krajolici

imao je Žarko rezervnu sa sobom, ali nju treba čuvati za onaj zahtjevniji dio puta koji nas čeka nakon Bajkalskog jezera.

Kiša je lagano prestajala, ali su i pejzaži nekako postali nezanimljivi. Nema više onakvog uzbuđenja, samo kilometri. Mark je svoj motocikl prepustio prijatelju kojeg smo jednostavno zvali doktor, zapravo je to i bio, okulist. Nakon doručka u restoranu uz put, nastavljamo dalje, Žarko želi još malo ostati, kaže stići će nas. Vozimo se u pravcu Kemerova. Doktor je dodao gas i odjurio naprijed. Jednoga trenutka shvatio sam da sam već duže vrijeme sam na cesti. Razmišljam... možda sam negdje trebao skrenuti, a ja sam produžio naprijed? Usporavam i 15-20 minuta vozim polagano nadajući se da će me stići ovi s kombijem. Ali tada se iza mene pojavio Žarko. Kaže, nikoga nije putem sreo. Nije nam bilo jasno, bila je samo jedna raskrsnica, a putokaz je pokazivao

da treba ići naprijed. Možda su oni otišli prečicom. Zaustavili smo se pokraj ceste i čekali dobrih dvadesetak minuta. Ako se ne pojave, nastavljamo sami. A onda je ipak naišao Mark. Priča kako ih je zaustavila policija, zato ih Žarko nije ni primijetio, a njegova vozačka dozvola je ostala u jakni koju na sebi ima doktor. Ni njemu nije jasno zašto je on otišao tako daleko, brinemo se. Nakon dvadesetak kilometara čeka nas na raskrsnici. Ispričava se, kaže da nije mogao odoljeti zovu brzine.

Popodne započinje jaka kiša koja je potrajala dobra dva sata. Kiše će, kažu, biti sve više što se budemo više približavali Tihom oceanu. Tražimo pogodno mjesto za prenočište. Želimo kampirati. Jezera su omiljena mjesta za podizanje šatora. Pronalazimo jedno u blizini Belova, gradića stotinjak kilometara do Kemerova. Postavljamo šatore, ali okolina baš i ne izgleda bajkovito. Na drugoj obali, nasuprot nas,

gotovo tik do samog jezera, nalazi se termoelektrana s tri ogromna dimnjaka. Baš i nije neki pogled. Naše dvije djevojke spremaju večeru. A onda je pala noć. Na postrojenjima termoelektrane upalila su se svijetla i odjednom se onaj ružan dnevni prizor pretvara u nešto nestvarno lijepo. Gotovo da čovjek ne može povjerovati. Okupili smo se uz vatru i čavrljali. Tako smo izbjegavali i predosadne komarce. Bez zaštitnih krema suživot s njima bio bi prava muka. Sergej nam demonstrira istočnjačke vještine relaksacije. Uz ceremoniju idu i specijalni čajevi... Prošla je već ponoć kada sam se zadovoljan zavukao u vreću za spavanje. Sutra se, nakon 7 dana, ponovno vraćamo na glavni federalni put koji će nas voditi dalje na istok.

Suton nad Sibirom

Jutro je sunčano i vedro, ali ne i vruće. U proteklih mjesec dana nismo imali mnogo kišovitih sati, ali je

Agram

životno i
dobrovoljno zdravstveno
osiguranje

Život i bezbrižnost!

Sigurnost i zdravlje! **Life plus!**
Povjerenje i sreća! U paketu

Polica životnog osiguranja i **poklon** polica dobrovoljnog
zdravstvenog osiguranja ... zajedno!

Agram life
POLIKLINIKA
SUNCE

Čistki asfalt... a što je to?

... jer makadami su naše opredjeljenje

zato većinu puta naš najveći neprijatelj bila vrućina. U Kemerevo smo stigli oko podne. Stari dio grada je lijep, ali se odlučujemo za varijantu u kojoj će nam više vremena ostati za područje Sajani planina. Priroda nam je sada u prvom planu. Pred noć zastajemo u gradiću Marinsku, koji se smjestio na raskrsnici rijeke Kiya i transsibirske željeznice. Raspitujemo se o mogućnosti kampiranja. Upućuju nas na jezero podalje od grada. Silazimo na makadam. Široka ravna cesta trebala nas je odvesti ravno do jezera.

Cesta je široka desetak metara i prekrivena polusitnim rahlim kamenjem. Kombi je usporio, doktor na Yamahi također, a ja i Mark, koji je vozio Žarkovu Hondu, sa suvozačem straga, odlazimo naprijed. Automobili su usjekli staze, a ispod je čvrsta podloga. Dajem si oduška, dodajem gas, slijedi me i Mark, podloga je čvrsta i gotovo bez problema vozimo brzinom od stotinjak kilometara na sat. Paša, prijatelj

Markovog sina koji je sjedio na Hondi kao suvozač, podiže palac u vis, kako bi pokazao svoje odobravanje i oduševljenje ovakvom vožnjom. Rahle je podloge bilo sve više i morao sam spustiti brzinu gotovo za polovicu. Gledam u Marka i zapravo cijelo vrijeme brinem o njemu jer je prednja guma na Hondi u veoma lošem stanju.

Onih čvrstih tragova je sve manje, a gume na kojima trenutno vozim baš i nisu pogodno za ovoliko sitnog kamenja. Pažljivo prelazim iz traga u trag tražeći čvrstu podlogu. Trebalo je biti oprezan. Pustio sam Marka naprijed. Još malo usporavam jer nema više čvrste podloge, a tada motocikl zahvaća jaka vibracija. Volan mi se trza lijevo-desno, pokušavam ga umiriti, ali bila je to borba pobješnjelog bika i nezvanog jahača. Uspio me zbaciti.

Sjećam se samo borbe, leta baš i ne, bio je jako kratak. Pao sam na pod pored samog motocikla. Poput

odbačene krpe. Nisam se prevrtao, klizio, ništa, samo sam aterirao. Nisam osjetio nikakvu bol. Kaciga je malo zagrebla po podu. Podižem se istoga trena. Pokušavam podići motor, ali moja lijeva ruka nema snage. Mogu je pomaknuti naprijed i nazad, ali je nikako ne mogu odignuti od tijela, a u tim trenucima osjetim i bol u ramenu. Sjedio sam pored motora. Gledam motor, kao da ne vjerujem. Zašto sada, zašto ovdje, na tisuće kilometara daleko od kuće. Gledam u njega, ali ne primjećujem velika oštećenja, razmrskan žmigavac i polomljeno staklo lijevog ogledala, plastike malo izgrebene, ali cijele. Nakon desetak minuta nailazi kombi, a potom i Mark koji nije primijetio da sam zaostao. Nije ni imao vremena gledati u retrovizor, trebalo je gledati u cestu.

Suton nad Sibirom. A onda, petnaestak minuta nakon pada, suton i u mojoj glavi, ispred mojih očiju. Gledam kroz neko sivilo, ustajem, gotovo panično

NAŠA PRODAJNO-SERVIJNA MREŽA JAMISTVO JE KVALITETE I PRISTUPA POSLU:

Delonke Group 246 0000 Crotcheville Crogan 50460 764 783 Cakovec Pro-Moto 227 066 B. Mihaljević Hrga 194 430 069
 Dubrovnik 246 0000 Dubrovnik 8143 128. Mlinar 194 092. Marjanić 194 092. Marković 194 092. Mirošević 194 092
 Galvanski Auto Ploče 270 017 Koprivnica 194 092. Koprivnica 194 092. Koprivnica 194 092. Koprivnica 194 092
 Ljubljana 270 017. Lubljana 270 017. Lubljana 270 017. Lubljana 270 017. Lubljana 270 017
 M. Banišić Ljuta 270 017. M. Banišić Ljuta 270 017. M. Banišić Ljuta 270 017. M. Banišić Ljuta 270 017
 Novi Grad 270 017. Novi Grad 270 017. Novi Grad 270 017. Novi Grad 270 017. Novi Grad 270 017
 Rijeka Auto Hrvatska 270 017. Rijeka Auto Hrvatska 270 017. Rijeka Auto Hrvatska 270 017. Rijeka Auto Hrvatska 270 017
 Rijeka 270 017. Rijeka 270 017. Rijeka 270 017. Rijeka 270 017. Rijeka 270 017
 Zagreb 270 017. Zagreb 270 017. Zagreb 270 017. Zagreb 270 017. Zagreb 270 017
 Zadar Auto Hrvatska 270 017. Zadar Auto Hrvatska 270 017. Zadar Auto Hrvatska 270 017. Zadar Auto Hrvatska 270 017

PROMOCIJA 2007

GP1 250
29.995,00 kn
~~33.005,00 kn~~

GP1 50 / 125 / 250
 Bolje ne može!
 već od **18.795,00 kn**

!!! NOVO SNIZENJE !!!
16.995,00 kn*
 *GP1 50 Open

Sibir nije samo ravnica

trebam gutljaj vode. Aleksej i doktor žele da sjednem, skidaju mi cipele, pokazuju kako da dišem, da se opustim. Mašu mi nečim ispred glave kako bi me osvježili.

Nakon par minuta vraćam se u normalu, ali pri pokušaju odmaka ruke od tijela osjetim bol u ramenu. Nema druge nego natrag i potražiti bolnicu. Motocikl je, srećom, bio u voznom stanju. Počinje padati i kiša, koja se dotle dok smo ponovno stigli do grada pretvorila u veliki pljusak. Žao mi je ovih na motorima, a naročito Žarka, čovjek je bolestan, a mora voziti motocikl. Mark vozi moj motor, ali on ima kakvo takvo odijelo. Doktor je također pokisao, k'o pokisli miš. Cijelim se putem nadam da sam zadobio samo jači udarac i da ću nakon par dana odmora biti ponovno spreman za nastavak puta, za ostvarenje sna. Gradska je bolnica u oronulom stanju. Vode me na rendgensko snimanje. Stari ogromni aparati. Stavljaju mi debelu, tešku, olovnu pregaču. Doktor gleda u sliku. Kost ruke je, na vrhu, u samome ramenu, napukla na dva mjesta. Nije tako strašno, ali treba u longetu, kaže, 6 tjedana, pa onda rehabilitacija... nema više vožnje. Avantura o kojoj sam sanjao godinama ostati će tako nedovršena, neispunjena. Urušili su se u tom trenu svi moji snovi, rasprsnuli su se u tisuće komadiće i tko zna hoće li ikada više biti prilike sakupiti ih.

Jutro je pametnije

Mada nisam imao bolove, noćas se nisam baš naspavao. Vrtio sam film ispočetka stotinu puta. Kada bih bar mogao vratiti vrijeme do trenutka kada smo to predvečerje sišli s asfalta na taj široki, ravni, izazovni, makadamski put. Pokušavao sam se opravdavati, ali i kuditi samoga sebe. Iz najobičnije, gotovo bezazlene situacije, čovjek izađe poražen. Sto puta sam se pitao jesam li išta mogao napraviti da ne završi ovako kako je završilo. Jesam li napravio grešku? Odvezio sam već poprilični broj makadamskih kilometara i ne mogu reći da sam bez iskustva, vozio sam i puno gorih dionica i bio svjestan mana motocikla i guma kakve sam toga trena imao. Jesam li mogao išta

napraviti? Naravno da jesam, ali lako je biti general poslije bitke...

I onda, kada razmisliš, odjednom postaješ puno svjesniji svoje ranjivosti, bespomoćnosti u nekim trenucima, opasnosti vožnje na dva kotača, pritajenih opasnosti makadama... Na prvi pogled kao da je sve završilo najgore što je moglo. Odijelo se čak nije ni uprljalo od pada, ali kost je slomljena. Ali kada čovjek realno razmisli, shvati da je moglo i puno gore.

Bilo je propusta, pomalo u svemu, ali život na cesti je i jedna velika škola. Imao sam svoj cilj, nisam ga dosegnuo, ali nije sada smak svijeta. I loše i dobre stvari jednostavno se događaju. Na kraju krajeva, glavni je cilj putovanje samo.

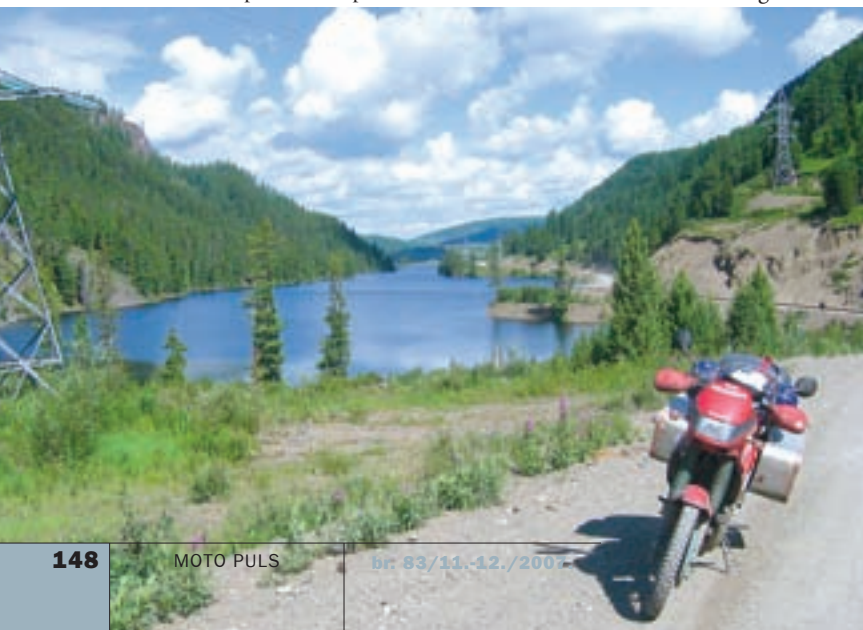
Ali ubrzo počinju pitanja. Zašto to sve radim, zašto treba odlaziti od kuće, što me to tamo vuče, što to tamo tražim, čemu žudim, zar ne mogu kao i sav "normalan" svijet uživati negdje u dubokoj hladovini, u blizini svojih najdražih, svog djeteta... Čemu zapravo sva ta putovanja. I kažeš, dosta je bilo, kao da si odjednom prezasićen svime. Valjda su svi oni ljudi što su ti i prije postavljali slična pitanja bili u pravu... A onda, kada te napusti depresija, opet gledaš sve to drugim očima, pa ljudima se sranja događaju i na vlastitom pragu. A ljudi k'o ljudi, ne gledaju sebe, više vole voditi brigu o tuđim životima. I kada bih im išta i odgovorio, mnogi ne bi razumjeli, zato je ponekad možda bolje šutjeti. Sve ovo što sam vidio i doživio na svim dosadašnjim putovanjima ima svoju težinu i svoju neizrecivu vrijednost. Bez svega ovoga bio bih puno siromašniji, nezadovoljniji, jer to su bili moji snovi. A svaki čovjek ima pravo na svoje snove. Ja sam svoje bar djelomično ispunio.

A što sad?

Sinoć mi je Mark pričao kako su se svi već "napalili" na Sajani gorje, kako je tamo super, i s obzirom da povreda nije preteška, zamolio me da odgodimo tih par dana moj povratak te da ipak svi zajedno dovršimo ovo planirano putovanje, a po povratku u Novosibirsk odmah bi započeli sa organizacijom moga povratka u Hrvatsku.

Jutros nisam baš najbolje volje. Najradije bih se istoga trena vratio kući, ali nisam si mogao dopustiti da im do kraja upropastim planirani provod. Razmišljao sam i da ostanem u hotelu tih par dana, dok se ne vrate, ali sam zaključio da će mi biti predosadno. "Let's go travel" odgovorio sam na pitanje. Svima se odjednom vratio osmijeh na lica, svi su ponovno postali veseli, radosni, razgovorljivi. Ide se dalje.

A paKLEnog ćemo ostaviti par dana na čuvanom parkingu. Tamo su pak, zbog stranih registarskih pločica, insistirali da odemo na policiju, kako bi

Uzun Kol

Altaji, na tisuće jezera

nam napisali izvještaj, dali potvrdu. Dobrih smo sat vremena ispunjavali razne papire, da bi, nakon što smo završili, policajac predložio da možemo motocikl, naravno besplatno, ostaviti u njegovoj garaži. Pogledali smo se, nasmijali i naravno, pristali. Gomilu papira zamijenila je jedna dobra gesta nepoznatog čovjeka.

Putovanje se nastavlja, a ja sam uzano sedlo moga motocikla zamijenio širokim i udobnim sjedalom automobila. Ono prvo mi je uz sve prednosti ovog drugog ipak puno draže. Cesta je bila izrazito grbava. Svaku neravninu osjetio bi bolom u ramenu. Možda sam i pogriješio što nisam ostao u hotelskoj sobi, mirovanje bi mi u ovom trenutku sigurno više odgovaralo.

Još je bilo poprilično rano kada smo odlučili podići kamp na obali bajkovitog jezera u neposrednoj blizini gradića Ačinsk. Sve je bilo poput najljepše turističke razglednice. Plato uz jezero, koje je nekih kilometar dugačko i možda pola široko, pogled na okolna zelena brda, vatra u sredini logora, mirisi kamperske kuhinje, nadolazeće zvijezde... Jedino nam komarci kvare raspoloženje, ali to je takva igra.

Danas su Markov sin i njegov prijatelj, obojica dvadesetogodišnjaci, po prvi puta u životu samostalno vozili motocikl. To im se očito toliko sviđelo da nisu ni čekali večeru, već su na cesti nedaleko kampa uvježbavali vožnju. Kada su se dovoljno ohrabрили, sjeli su zajedno na njega, naišli na krivinu, nisu se snašli, te zajedno pali s motora i... obojica polomili ključne kosti.

Putovanje je završeno

Sada je sve gotovo. Putovanje je završeno. Slijedi povratak. Ovih nas dana sreća definitivno neće.

Markov je motor povrh svega sada nesposoban za vožnju. Dogovor je da se nas trojica "ranjenika" s Asjom vratimo ponoćnim vlakom u Novosibirsk, a oni će organizirati prijevoz Markovog razbijenog motocikla. Potom se vraćaju u Marinsk, gdje će "pokupiti" moj motocikl. Ipak smo tu večer zakašnili na vlak. Dečki su ostali prespavati u bolnici, a ja se vraćam u kamp kako bih još jednu rusku noć proveo u šatoru.

Mark je izgubio cijeli dan u organizaciji povratka. Još je samo trebalo ispuniti formulare koji će mu omogućiti da bez problema može voziti moj motocikl. Ja sam to samo trebao potpisati, a sve je podatke Mark ispunio sam. Kako je već ispunjavao hrpu papira, sve moje podatke zna već doslovno napamet. Sve je to zapravo prst sudbine. Mogao se onog dana zadržati u trgovini samo par minuta duže i naši se putovi nikada ne bi ukrstili.

Mene će cijeloga života bolovi u lijevome ramenu pri svakoj promjeni vremena podsjećati na ovu moju započetu, ali nedovršenu rusku priču. Krajnja točka putovanja trebao je biti Vladivostok, Gospodar

istoka, grad na obali Tihog oceana, nasuprot japanskom otočju. A povratak do Moskve sedmodnevno putovanje transsibirskom željeznicom. I to je trebao biti posebno zanimljiv dio putovanja. Sada je i to propalo. Ipak, barem ću djelomično uspjeti osjetiti atmosferu putovanja tim poznatim vlakom...

Sivilo predvečerja polako se pretvaralo u mračnu noć kada je definitivno započeo moj povratak kući. Vlak simboličnog imena Sajani, koje je dobio po planinama prema kojima smo se bili uputili, vozio nas je natrag na zapad, u Novosibirsk. Putovali smo trećom klasom. Vlakovi kroz Rusiju nemaju sjedala, već krevete. Putovanja traju danima i ne bi bilo ugodno cjele dane sjediti i spavati u sjedalima. Vožnja do Novosibirskog trajala je 14 sati. U vlaku smo bili gotovo atrakcija. Tko god je prošao pored nas, nije se mogao načuditi. Što se to dogodilo? Pljuštala su pitanja, ali imao je tko na njih odgovarati.

Povratak

Novosibirsk. Nedjelja je. Mark i društvo su se vratili, moj motocikl je u garaži i sve je spremno za orga-

Aktaš

Altaji, raj u prirodi

Rusi su domaćini za 5+

Svi smo mi u potrazi za nečim

nizaciju povratka kući. Prvi podaci koje smo uspjeli sakupiti nisu bili obećavajući. Gotovo nitko nije bio sposoban preuzeti prijevoz motocikla direktno u Hrvatsku, a cijene onih koji su to mogli višestruko su premašivale njegovu vrijednost. A i činjenica da je uvršten i u vizu sada je bila otežavajuća okolnost. Treba proći zbog toga i kompliciranu rusku birokraciju.

Povratak kući, pokazati će se, nije bio ništa manje interesantan od prvoga dijela putovanja. I priča bi stoga, kada bih išao u detalje, mogla biti poduža. Prodati motor, bila je iduća ideja. Već sam imao i dva potencijalna kupca. Na carini su nam objasnili proceduru. Najprije treba platiti carinska davanja koja su neki postotak vrijednosti vozila, ali minimalno 4 eura po kilogramu težine, što za moj motocikl iznosi oko 800 eura. Doktor je odustao kada je zapravo shvatio da motor ima više od 100 000 prevaljenih kilometara, a Mark je nudio maksimalno 1500 dolara i kada se odbije carina i davanja dobio bih možda 500 dolara. Zaključio sam da mi on puno više vrijedi nego što mogu za njega dobiti i radije ću onda platiti prijevoz.

Mark se izuzetno trudio te je na organizaciju povratka potrošio zaista mnogo vremena. Bilo mi je već pomalo i neugodno, ali je on stalno ponavljao kako problemi u poslu moraju biti po redosljedu uvijek iza dobrih odnosa među ljudima. Marku poslovna karijera nije na prvome mjestu. Privlači ga život u prirodi i kaže mi kako je gotovo siguran da će za par godina uspjeti realizirati svoju dugogodišnju

ideju da se odseli negdje na područje Altai planina, kupiti ili iznajmiti nešto zemlje i otvoriti kamp.

Nakon brojnih neuspjeha zaključili smo da će povratak vjerojatno biti mnogo lakši iz Moskve. Uspio je pronaći izuzetno povoljan prijevoz motocikla kamionom do Moskve, ali će to trajati punih 7 dana. Ja ću do Moskve vlakom. Smještaj već imam osiguran kod prijatelja Ivana. Ta 4 dana u Novosibirsku bila su ispunjena do posljednje minute, a uspjeli smo izdvojiti vremena i za druženja. Marku, njegovim prijateljima i Asji, koja je u svemu tome također izuzetno pomogla, ostati ću vječno zahvalan.

Nakon svega smo skoro zakasnili na vlak. Stigli smo doslovno u posljednjim sekundama. Više nije bilo vremena otići do 4. vagona, u kojemu sam imao rezervaciju, već sam bio primoran uskočiti u deveti. Posljednji pozdrav s prijateljima. Nadam se da ćemo kad-tad imati priliku ponovno se sreći i zajedno motorima odvoziti po koji kilometar ceste... provešeli se...popiti po koju votku...

Putovanje do Moskve trajalo je puna dva dana. Ruta kojom smo mi išli na istok gotovo da se podu-

Moto festival

ZONGSHEN Petrol Lavori Rijeka d.o.o.

tel: +385 (051) 269-515 fax: +385 (051) 269-515 plr.zongshen@hnl-i-com.hr

PLR motor divizion GENERALNI ZASTUPNIK

www.zongshen.hr

- Sport Street ZS 250-GS**
~~23.990~~ **20.790 Kn***
- Custom ZS 250-5**
~~23.990~~ **20.990 Kn***
- Enduro ZS 125 GY-A**
~~13.990~~ **11.990 Kn***
- Enduro ZS 200 GY-A**
~~15.990~~ **13.990 Kn***
- Custom ZS 125-30**
~~12.990~~ **10.990 Kn***
- Sport Street ZS 125-4**
~~12.590~~ **9.990 Kn***
- Scooter ZS 125T-30**
~~9.490~~ **7.990 Kn***

"TOP AKCIJA"
MOTOCIKLI 2007

Akcija vrijedi do isteka zaliha modela iz 2007.

Super Moto ZS 200 GY-2
~~16.990~~ **14.990 Kn***

Reifreisen BANK

*Iskazane cijene jedinstvene su na cijelom području RH i odnose se na gotovinsko plaćanje.

Prodajna mjesta i servisi: SCHIRA MOTO, Pula, Mulska bb, 052/383 308; VIKTOR MOTOSPORT, Zagreb, Tomislavova 34, 01/3079 274; AUTO KUĆA SLUKIĆ, Varaždin, Opatjska 91, 042/331 300; MOTOSTART - MIX IRA, Rijeka, Z. Kućica 7, 051/411 096; AUTO HRVATSKA, Bognad rim, Solitka bb, 023/383 559; AUTO HRVATSKA, Zadar, B. Jeladica 1c, 023/355 069; SERVIS SREČKO PETRIĆ, Zadar, Pul Mina 47, 023/324 954; MOTO AMIČIĆ, Split, Mazonika 78, 021/472 657; MOTO SHOP JAKOROVIĆ, Osijek, Sv. L. B. Mandića 29/0311 287 344; MOTOSHOP I SERVIS NINO, Daruvar, Vladimira Nazora 9, 043/331 333; IZAZOV, Čakovec, Bana J. Jeladica 40, 040/396 224; GOROČKI AUTO, Jastrebarsko, D. Raka 1, 01/62 82 618; TRGOČETAR-MOTOCENTAR, Zabok, M. Gućca 44, 049/503 618; L&Z COMPANY, Sl. Brod Orovac, M. Gućca 149, 035/430 153; GIGANT, Zagreb, Svetovanska 25, 01/56 39 105; AUTO MOTO NAUTIKA CENTAR TOMAŠ, Siget - Troje, Hrvatskih Brijuna 98, 021/797 708; MOTO CENTAR MAYER, Split, Šetnje 53, 021/212 344; VER - MOTORMANIA, Velika Gorica, Mate Lovraka 1, 01/62 21 369; BENCONY MOTO, Zagreb, Hrgedičkova 12, 01/23 92 902; BENCONY MOTO, Zagreb (Sesvete), Varždarska 48, 011 20 58 960; MOTO ART, Rijeka - Antuna Bara 7, 051/ 671 265;

darala s rutom transsibirske željeznice. Gledao sam kroz prozor i prisjećao se svih onih predjela koje smo već prošli i sa sjetom gledao vozila koja su se kretala prema istoku. Imao sam vremena za razmišljanje napretek. Bilo je tisuću pitanja i tisuću odgovora.

Nakon povratka u Moskvu organizacija povratka nije bila ništa jednostavnija. Željeznički kargo prijevoz, navodno, nije bio moguć, a za sve avio kompanije motocikl je spadao u skupinu rizičnijeg prijevoza, a time automatski i skupljeg. Privatna organizacija prijevoza zbog komplicirane birokracije bila je također gotovo neizvediva. Ivan je, naposljetku, uspio pronaći avio prijevoznika ali je motocikl trebalo djelomično rastaviti kako bi ušao u zadane gabarite gotovih boksova. Posljednja šansa bila je nazvati hrvatsko veleposlanstvo. Možda oni mogu pomoći. Gospođa koja se javila nije uspjela pronaći nijednog prijevoznika, ali je obećala da će me za sat-dva nazvati konzul jer je trenutno zauzet. Tako je i bilo. Ljubazni konzul, gospodin Uzelac, spojio me je s Perom, koji u Moskvi ima transportno poduzeće. Kao najveći problem opet se nametnulo rješavanje carinske procedure. Ali je zato, Aleksa, kamiondžija iz Srbije, potaknut već ranijim iskustvima, imao prijedlog. Kući se vraća prazan, ukreat ćemo motor na kamion a i ja ću putovati s njim u kabini. Usluga i nije bila baš jeftina, ali nisam imao velikog izbora, imao sam na umu samo jednu jedinu misao: vratiti se kući. Moguće probleme na granici rješavat ćemo kako budu nailazili.

Kako već dvadesetak godina vozi za Rusiju, Aleksa izvrsno govori ruski jezik i poznaje sve moguće 'cake'. Kada dođemo na carinu, mora najprije prijaviti da vozi prazan, tj. da nema službenog tereta, a nakon toga počinje s objašnjenjima kako meni čini samo uslugu, s obzirom da nisam sam sposoban voziti. Kako je motocikl uredno registriran, a i ja izlazim zajedno s njim, kaže da uglavnom ne bi trebalo biti problema. Najgore što nam se može dogoditi je to da insistiraju da ga skinemo s kamiona i proguramo ga preko granične crte. Ali i za to ima lijeka.

Čim se pojave na granicama država bivšeg Sovjetskog Saveza, a i ne samo njih, vozači kamiona već unaprijed znaju koliko se kojemu službeniku treba dati. Nisu to velike cifre, ali se od granice do granice skupi. Izlaz iz Rusije prošao je, gotovo neočekivano, bez ikakvih problema. Isto je bilo i na ulazu u Ukrajinu, čovjek nije htio ni uzeti ono što mu je bilo ostavljeno pored dokumenata, već je to diskretno vratio. Na kraju mi je poželio da čim prije ozdravim te se vratim i završim prekinuto putovanje. Ali zato su nam na izlazu iz Ukrajine nadoknadili sve. Odjednom je motocikl u tovarnom prostoru kamiona postao preveliki problem. Počeo je detaljan pregled prtljage i čak su pajserima podizali drveni pod kamiona. A onda su i mene pozvali na razgovor, tražili nekakve dodatne papire, ali nisam se dao smesti. Priča mi Aleksa kako to sve rade samo u namjeri kako bi, i pored onoga što su već dobili, iskamčili još novca. Kada su postigli svoj cilj, prolaz je bio slobodan.

Sibir je lijep i u nevremenu

"Da li je on normalan?" bilo je prvo pitanje-reakcija, priča mi Aleksa poslije, nakon što im je objasnio kamo sam se bio uputio. Čak je i za njih pojam Sibira bilo nešto veliko, neobično, negostoljubivo, strašno daleko.

Putovanje kamionom iz Moskve do Beograda trajalo je gotovo četiri dana. Još jedno iskustvo više. Vozeći se s njima, družeći se s njima, upoznao sam i njihov način života. Naslušao sam se priča iz života kamiondžija. Kako Aleksa ima i dugogodišnje iskustvo putovanja kamionom Rusijom (i Sovjetskim Savezom) meni je posebno bio interesantan taj dio priče.

Nedjelja, 56. dan putovanja, više od 9000 kilometara prevaljenih motociklom, pa onda isto toliko kombijem, vlakom, kamionom i autobusom. Nisam stigao onamo kamo sam naumio, ali evo me ponovno kod kuće. A kod kuće je, tako kažu, ipak najljepše.

Napokon mogu nakon toliko dana ponovno zagrliti kćer, koja je cijelo vrijeme, prije i u toku putovanja, a naročito nakon nezgode, bila moja najveća podrška. "Jako sam sretna da dolaziš, ali sam i tužna što nisi išao do kraja jer si to toliko želio.." dio je njezine SMS poruke. Bio sam najsretniji čovjek na svijetu.

Nevjerojatno je koliko i što sve čovjek može doživjeti na ovakvom putovanju... Koliko se samo različitih ljudi sretno, koliko se samo toga vidi... Putovanja su zaista najbolja škola... I ne treba za ničim žaliti... Na kraju sam ipak zadovoljan. Ispunio sam si djeliće snova i bio sam danima nakon putovanja potpuno miran, kao da me cesta više nije toliko vukla...

A onda sam se jednoga jutra trgnuo iz sna, probudio se, i kao da mi je nešto govorilo: "Sjećaš li se ti onog prohladnog svibanjskog jutra... sjećaš li se ti nebeskog putnika..." ■

Jutro na obali jezera

I tako je to završilo

Sibir je bio okrutan...

Povratak kući